

Csavarfej, és Mákony

*

- Hé, Csavarfej, van pénzed?
- Nincs.
- Gyere, szerzünk.

Mákony találékony lány volt. Mindig meglátta a lehetetlenben rejlő lehetőségeket, a kilátástalanban megbúvó kilátások érhálózatát, és olvasta a hideg, téli szelek szagában rejtőző melegségek nyomait. Barna haját gyakran göndörítette egy olcsó göndörítővel, melyet a föld alatt talált, a csatornahálózat tizenkilencedik kerületében. Ő is lakásfoglaló volt, ahogy a legtöbben a környéken. A háborúba elrabolt egyik katona lakására fente legújabbban a fogát, mondta is gyakran legjobb, és talán egyetlen igazi barátjának, a Csavarfejnek, hogy segítsen neki feltörni a zárat, ha már úgy is messze ő a folyó innenső oldalán ebben a legjobb.

Csavarfej napközben vasazott, meg régi zárat gyűjtögetett, amiket esténként a csatornavízből fűtött kályhacskája mellett a sötétben, vakon próbált egy-egy hajtúvel feltörögetni. Ha anélkül sikerült elsőre, hogy a hajtú eltört volna, akkor gyertyát gyújtott, és krétával egy vonalat vésett a falra. Mákonytól a születésnapjára rendszerint 100-100 darab hajtút szokott kérni. Idén karácsonyra is azt kért.

Végigsétáltak a 19-estől a 17-es csatornakerületig, ahol éppen földalatti lakógyűlés volt, és az emberek egymást túloldibálva próbáltak közös nevezőre jutni a teljesen lényegtelen kérdésekben. Csavarfej szívesen hallgatta volna a vitatkozókat, érdekelte őt a politika, de Mákony karonfogta, és mielőtt elmélyülhetett volna a következő főúri körmenet ügyeiben, elrángigálta onnan.

- Merre menjünk ma? – kérdezte Csavarfej, kezével szipogó orrát törölgetve.
- Kezdjünk a külső soron, és úgy csorogjunk befelé. – válaszolt Mákony magabiztosan.

Végigsétáltak a tűzkerék alagúton, és egész a portyatelepig jutottak, ahol mindig akadt valamilyen érdekesség. Mákony egyszer konzervdobozba rejtve ezüstgyűrűt talált itt. Aztán, mikor mulatoztak Csavarfejjel, kicsit berúgva letérdelt a fiú elé, és az ujjára húzta a gyűrűt, még szájon is csókolta. Csavarfej hordta a gyűrűt, még alváskor se vette le annak ellenére, hogy félt, nehogy az ujjáról lopja el valaki. Az egyetlen, részeg csókra emlékeztette.

- Nézd, basszus, ez nagyon jó!– Mákony egy kör alakú vasdarabot talált, és mint egy koronát, a fejére helyezte. – Szép vagyok, ugye?
- Igen királynőm, gyönyörű ma! – Csavarfej pukedlizett, és mindketten nevettek.

Valami értékes után kutattak tovább.

- Éhes vagyok. – mondta nemsokára Mákony.
- Én is. – fogta meg Csavarfej a hasát.
- Adjuk el a koronámat, és szerezzünk belőle kaját!
- Azt nem adjuk el! Az egy királyi ékszer.
- Ugyan! Csak figyelj, gyere!

Elindultak a vastelepi tisztás felé, ahol régi bútorokból, és kidobált kacatokból egy kocsmát rendeztetett be a helyi kiskirály, Perdito.

Ez a kiskirály 'Óuraságnak' nevezte magát, és megszabta, hogy a jelenlétében senki feje nem lehet az övénél magasabban. De voltak még ennél cifrább furcsaságai is, mint például az, hogy egyszer egy hétig fővesztés terhében kellett minden csatornalakónak, férfiaknak és nőknek egyaránt mezítláb járkálniuk.

Szerette a hatalmaskodást.

- Nézd, Perdita, itt ez a vaskorona. Tizenötöt megér. És az csak a vas, amiből van, az megér annyit. Ha mondd az uradnak, hogy fogasson bele egy-két ékkövet, akár százat is megér, de ha folyami gyémántot rakatsz bele, lehet hogy ezret is!

Perdito főúr Perditát, a feleségét tette meg kocsmárosnénak. A hagyomány szerint azért, mert unta, hogy mindig otthon eszi őt a fene.

- Na jólvan, nézd Perdita, legyen tizenhárom, kettőt engedek belőle. És ez nagyon jó ár! – kufárkodott Mákony.

Perdita a kezébe vette a vasdarabot. Balra-jobbra forgatta a szemét, és elképzelte, hogy csillognak az ura drága ékkövei a koronában.

- Nemtudom Mákony. Nem hiszem, hogy szép diadémot lehetne ebből a vasdarabból csinálni. Igen, igazad van, szépen csillog, nagyon szépen. De még így sem ér többet négynél.

- Legyen 10. – kezdte az alkut Mákony.

- Legyen 8. - Perdita tudta, hogy Mákony kilencre licitál, és ő majd nagyvonalúan elfogadhatja.

- Legyen 9. – fejezte be az alkut Mákony.

Jólvan, jólvan, legyen. – Perdita megfogott egy hajgumival összefogott pénzköteget. Kibontotta, és szépen, egyes címletekben, leszámolt 8-at.

- Ennyit ér. Köszönöm.

- Rendben, legyen így, de akkor még egy ingyen kör a barátomnak. – mondta Mákony, a fiúra mutatva.

- Ó, szia Csavarfej, észre se vettelek.

Megkötötték az alkut, ittak egy csatornasört, és haraptak pár falatot a kocsmai kosztból.

*

- Akkor, mehetünk Mákony?

- Hova viszel, Csavarfej?

- Egy helyre, ami idáig csak az enyém volt. Mármost kettőnk közül az enyém. Kicsit hosszú az út, de majd eltelik valahogy.

Mákony és Csavarfej átmásztak a szögesdrót-kerítésen, és átugráltak a bugyborékoló savtócsákon. Nem messze tőlük, már látszott a világos, havas táj.

Sétáltak, futottak, kergetőztek. Elkezdett esni a hó, és hógolyóval dobálták egymást. Elállt a hóesés, és műanyag deszkákból, meg láncból egy szánkót csináltak, és felváltva egymást húzták a hóban.

- Csavarfej, ilyen messzire még sosem jöttünk el a tizenkilencedik kerületből. – szólalt meg Mákony nem sokkal később.

- Igen, igazad van. De most várj, mert mindjárt odaérünk, csukd be a szemed! És ne less!

Egy domb aljához érve megálltak. Csavarfej Mákony mögé állt, kezeit a szemére helyezte, és együtt felsétáltak a dombra.

- Nézd! – mondta Csavarfej, és karjait széttárva a tájra mutatott.

Egy óriási, tükörsimára fagyott tapon, yetik korcsolyáztak. Tucatnyian voltak, jéghegyek, játszottak, néhány yetilány még jégtáncolt is.

- Ez itt a tizedes tanyája. Ő az egyetlen barátom, akit még nem ismersz. Bemutatlak neki! – Csavarfej megfogta Mákony kezét, és leszaladtak a dombról.

Tudtam, tudtam, hogy ma is kitalálsz valami őrültséget! Azt hinné rólad az ember, hogy te magányos vagy, meg visszahúzódó, erre tessék! Mindig meglepsz valamivel! – kiabálta futás közben Mákony lihegve.

- Tizedes, ő itt Mákony! Mákony, ő a Tizedes!

Egy hatalmas yeti kezett fogott Mákonnal, és beszélgettek. A tizedes hosszas, és picit unalmas monológba fogotta a yeti-lehelettel történő befagyasztásáról, meg a savas légmelegítő rendszer működéséről.

- Na Tizedes, most már korcsolyát!

- Igenis! – a yeti két pár korcsolyával, meg egy mosollyal az arcán jött ki barlangjából, Mákony és Csavarfej lábára adta a korcsolyákat, és a jégre lökte őket.

- Csavarfej, nem is tudtam, hogy tudsz korcsolyázni! – nézett Mákony kérdően.

- Nem is tudok. De te szereted a görkorit. – Csavarfej röhögött, vihogott, és ugrált. Elesett, és felkelt, felkelt, és elesett. És közben nem bírta abbahagyni a nevetést.

- És ez is majdnem olyan!

Rád sem ismerek Csavarfej! – mosolygott Mákony.

Egész délután a jégen voltak. A műnap lassan kezdett lenyugodni, mire úgy döntöttek, ideje visszaindulni a tizenkilencedik kerületbe. Ittak egy kis meleg málnaszörpöt, megköszönték a Tizedesnek a vendéglátást, és lassan visszaindultak a városba.

A visszaút során a havat és a fenyveseket a rozsdás fémfák, és a savtócsák kezdték felváltani. Bár fáradtak voltak, de az út visszafelé mégis rövidebbnek tetszett számukra.

Kikerülték a savtócsákat, és épp, hogy átmásztak a szögesdrót-kerítésen, mikor két szakállas, aranyruhás törp-rendőr igazoltatni kezdte őket.

*

(eközben, *Perdito vaskastélyában*)

- Nézd, drágám! Mit vettem ma attól a szegény lánytól 8 aranyért!
- Jajj kicsim, édesem, mit? Ugye nem valami értéktelen vasdarabot? – kérdezte Perdito.
- Épp olyan formája van, mint egy koronának! – adta át Perdita a vasdarabot.
- Aztamindenit, milyen szépen csillog! Becsüs! Úri becsüs! Azonnal Jöjjön elém! – kiabált Perdito magas hangján.

- Igen uram?
- Nézze ezt meg!

A becsüs szemére óraszemet helyezett, és különböző nagyítású lencsék üvegein keresztül megvizsgálta a koronát.

Uram. Nem tudom mi ez. Hívom a főúri koboldot.

- Hívja.

Megérkezett a főúri kobold, nézte, vizsgálta, de ő se tudta megállapítani miféle anyagból van az a fémdarab. Véletlenül esett úgy, hogy még napnyugta előtt visszaérkezett körútjáról az udvari fehérköpenyes tudós, aki szintén a kezébe vette a vasdarabot.

- Jó nehéz, valóban. Szagolták már?
- Szagolni? Mégis, miféle módszer ez?! – kérdezte a kobold, meg a becsüs felháborodottan.
- A legbiztosabb. – fennhéjázott a tudós.

Orrát a koronához nyomta, és nagy levegőt vett.
Szemei karikásak lettek, a pupillája kitágult, légzése szapora lett, és ugrálni kezdett.

- Uram! Semmi kétség! Ez a plutoplatónium! Ez az anyag, melyet a föld alól már teljes egészében kitermeltünk! Nemhogy hiánycikk, az egész birodalomban egy gramm sincs belőle! Pedig ez kell ahhoz, hogy megépíthessük az X bombát, mellyel végre legyőzhetnénk a kékek nemzetét!

- Asszony! Mit mondtál, kitől vetted ezt a koronát?
- Egy lány adta el nekem délután, Mákonyinak hívják. Az egyik barátoskájával, Csavarfejjel volt nálam. Vettek enni is meg inni, és..

- Jól van kedvesem, nem kell a fecsegés. – sikongott Perdito vékony hangján. - Azonnal hirdessék ki rájuk a körözést az egész birodalom területére! Hozzák ide nekem ezt a lányt, meg a barátját is! Minden áron kerítsék elő őket! Azonnal!

*

- Jöjjenek csak ide! – mondta a törp-rendőr, kezeit a derekára téve.

- Ők azok? Maguk azok! Maguk! Perdito őurasága látni kívánja magukat.

- Ez lehetetlen, mi nem csináltunk semmit! – mondta Mákony, s már kezdett volna bele a monológba, amivel lerázhatja a rendőröket, de mire kinyitotta a száját, már az elektromos bilincsekkel az autóhoz szögezték őt, és Csavarfejet is.

Az autó végighaladt a kihalt rézvároson, és a kvantumszámítógép-telepen. Ráfordult a Perdito & Perdita nevű főútra, annak végén egy hídra hajtottak, amely egy várak fölött húzódott. Végül bevitték Mákonyt és Csavarfejet a várba.

- Honnan szereztétek ezt? – szegezte a kérdést a főúr hozzájuk.

- A vastelepről. Bugáztuk. – mondta Mákony.

- Persze. Hiszi a piszi. – húzta fel Perdito az orrát. – Na de tényleg, honnan szerezted?

- Tényleg a vastelepről. – szólalt meg Csavarfej.

Aha. Rendben. Mondok valamit. Az udvari tudósom szerint, ilyen az egész birodalomban nem lehet sehol. Állítólag régen is csak a troll, meg a yetiföldön bányászták ezt az anyagot úrhajós célokra. Na, ha jól tudom, a trollok a föld másik felén élnek. Tehát mint lehetőség, a yetik maradtak, akik pedig ide néhány kilométerre süttetik a hasukat, ugye? És csak azért nem igáztam még le őket, mert mindig meghunyászkodnak nekem. – magyarázott Perdito vékony hangján. – Úgyhogy amíg eszetekbe jut, hogy pontosan honnan is való ez az anyag, bezárunk titeket! A börtönbe. Bezárunk titeket oda!

- Elsőre is értettem. – suttogta Mákony.

- Őrség, el velük!

Mákonyt és Csavarfejet két törp-rendőr vitte el magával a cellákhoz. Perdito Perditára nézett:

- Drágám! Ez a korona, csodálatos! Micsoda hatalom, ugyebár? Arra gondoltam. Nem csak főúr leszek, hanem király is! Te pedig a királynőm! Még holnap, karácsony napján meg kell ejtenünk a koronázást, és a csoda-anyaggal nem csak a fél városnak, hanem az egész birodalomnak mi leszünk az uralkodói!

- Jajj, drágám. Micsoda ötlet!

*

- Csavarfej! – suttogott Mákony a börtönágyról.

- Igen?

- Te sem tudsz aludni?

- Nem.

Mákony elnevette magát.

- Voltunk már egyszer kétszer bajban, de most aztán összehoztuk. – mondta a lány.

- Ugyan, így alakult. Mi a legrosszabb, ami történhet? – Csavarfej válaszra várva Mákonyra nézett.

A lány vetkőzni kezdett. A fiút figyelve lassan kezdte el levenni a kötött pulcsiját.

- Nem is tudom. – torpant meg, mert feje a ruha nyakába akadt. – ilyen helyzetben még sosem voltunk.

Csavarfej a földön fekvő a fal felé fordult. Becsukta a szemét, és összeszorította a fogait. Hallotta, ahogy a lány a kapcsokkal és cipzárakkal szöszmötölt. Lelke meglágyult, és félelme elszállt a halk neszek simogatásától. Görcsös állkapcsa nem lazult, de az arcizmai kisimultak. A szíve lassan, egyre lüktetve kezdte diktálni a gondolatait:

- Nézd, Mákony, szeretlek. - akarta mondani.

- Mákony, te vagy nekem a legfontosabb. - de nem mondta ki.

Hé, Csavarfej! – suttogta a lány.

Mi az? – fordult oldalra Csavarfej, és meglátta, hogy az ágyon ülő Mákony a hátára terített takarón kívül meztelen.

- Nem jössz ide? – kérdezte.

- Csavarfej kereste a szavakat. - Odamenjek? - Ne menjek?

- Nézd. – mondta a lány, és összeszorított kezeivel valamit a fiú felé nyújtott.

- Hajtű. Ezzel te ki tudsz szökní. De én itt maradok. Csak bízz bennem, tudod... jóban, rosszban, mindig mellettem voltál, és melletted voltam. Ha baj volt, mindig igyekeztem a legjobban megoldani, ha kaja kellett, mindig szereztem valahogy. De a te segítségével nélkül Csavarfej, soha nem sikerült volna. Azt hiszem. De ebben nem vagyok biztos. Csak annyit, csak annyit kérek most tőled, hogy bízz bennem. Van egy tervem, de ehhez most külön kell válnunk.

- Nem hagylak itt Mákony.

- Csak ennyit kérek tőled. Hogy bízz bennem! És hogy most gyere ide, mert nemsokára indulnod kell.

Csavarfej felmászott az ágyra, és Mákony megcsókolta egyszer. Majd még egyszer, és még rengetegszer akkor éjszaka. Hajnalban a fiú a lány ujjára húzta azt az ezüstgyűrűt, amit régen tőle kapott.

A csatorna-napfelkelte előtt, Csavarfej felöltözött, és a hajtűvel feltörte a börtön zárát. Kilopakodott a börtönből, meg a várból, átúszott a várárkon, és ahogy hajnalban Mákony mondta neki, elindult megkeresni a Tizedest.

*

Csavarfej nehezen tudott kilopakodni a városból. Mindenütt törp-őrök pásztázták az utcákat, a kijárási tilalom megszűnéseire vadászva. Faltól falig, bokortól bokorig osonva, hol kúszva kerülte ki az őröket, hol pedig zajokat keltve terelte el a figyelmüket, míg elhaladt mellettük.

Nagyon nehezen, de végül túljutott a kvantumszámítógép-telep megerősített őrségén is. Átszaladt a kihalt rézvároson, megmászta a drótkerítéseket, és kikerülgette a savtócsákat. Már reggel volt, mire a Tizedeshez ért.

- Tizedes! Tizedes! Ébren vagy? Hol vagy?

- Te jó ég, mit keresel itt ilyenkor Csavarfej?

- Elkaptak, nagyon nagy baj van, elkaptak, ide fognak jönni, el fognak vinni benneteket, el fognak vinni! – Csavarfej zihált, és csak kapkodva tudott beszélni.
- Nyugodj meg barátom. – A yeti meleg málnaszörppel kínálta. – Igyál egy kicsit. Ül le. Mesélj!
- Tizedes! A bolond Perdito, meg az egész bagázsa, azt hiszik, hogy itt valami ritka kincs van. Valami különleges anyag, amivel ő elfoglalhatja az egész birodalmat!

- Hát rájöttek? Honnan tudták meg? Hogyan? – a tizedes felpattant a székről.
- Egy koronaformájú vasdarabról, amit eladtunk, kiderült, hogy... hogy nem rendes fém, hanem valami ritkaság! Tizedes! Mákony maradt ott, meg akarja ölni Perditót!

- Azt hiszem értelek, és ha igaz amit mondasz, nagyon gyorsan kell cselekednünk! Ha Perdito valahogy, akár véletlenül, vagy bárhogy... megsejtette hogy itt van még pluto-platónium, el fog jönni érte.

- Riasztotta a törp-sereget is. – mondta Csavarfej csüggedten.
- Barátom, csak egy lehetőség maradt, azt hiszem. – mondta a Tizedes.
- Micsoda? Nem akarom, hogy Mákony megölje, vagy baja essen, lehetetlen.
- Várj. – mondta a yeti, és elvonult a szoba sarkába. Felnyitott egy ládát, melyből ragyogó fény ömlött a yeti arcába. Kivett valamit, és a ládát becsukta.
- Vidd el ezt neki. Vidd el, és mondd meg, hogy ne támadjon meg bennünket, és még többet kap belőle. – a Tizedes egy hatalmas, fényes fémből készült yeti-bunkót nyújtott a fiú felé.
- Fogd meg, Csavarfej. De vigyázz, mert ha a szíved nem tiszta, akkor ez az egész súlyával rádnehezedik, csak fájdalom vesz rajtad erőt, és soha többé nem tudod majd megemelni.

Csavarfej megfogta a bunkót, nagy levegőt vett, és erőt merített magából. Becsukta a szemét, Mákonyra gondolt, majd a bunkót gond nélkül a feje fölé emelte.

- Barátom. Nem csalódtam. Te erre méltó vagy.

- Tizedes. Visszaindulok. Mennem kell. Mákony nagy bajba kerül, ha nem érek időben oda.
- Mutasd meg Perditónak a bunkót, és mondd meg neki, hogy még kaphat belőle. Ennél jobb ötletem nincs. Csak ne aggódj, addig mi is cselekszünk.
- Rendben Tizedes.

Kezet fogtak, és Csavarfej ahogy érkezett, úgy indult el vissza a tizenkilencedik kerületbe. Kikerülgette a savtócsákat, megmászta a drótkerítéseket, és visszaszökött a városba.

*

- Micsoda gyönyörű karácsonyi nap! – kezdte meg beszédét vékony hangján Perdito főúr – Köszönöm, hogy ilyen sokan eljöttek a 24-ei ünnepségünkre! Örömmre szolgál bejelenteni, hogy ez a nap egyben, - s itt a főúr Perditára nézett – koronázásunk napja is, kedves egybegyűltek!

A padosorokban ülő tömeg zsi bongni kezdett. Néhányan tapsoltak, a talpnyalók éljeneztek is.

- Külön köszöntöm ünnepségünkön Mákony kisasszonyt, aki örömmel vállalta Perdita feleségem koronázótanújának szerepét.

- Önszántamból tettem. – vigyorgott gyúnyosan Mákony.

- Hát akkor, kezdődjék a ceremónia!

Az udvari zenekar hangos trombitaindulót fújt. Egy paraván mögül lassan elősétált az udvari Kobold, kezében egy bíborszínű párnán hozta a vaskoronát. Latinul próbált beszélni, de a nyelvbéli járatlansága okozott ebben némi problémát számára.

Népekusz, üdvözlusz, Perditusz, Perditatusz, lész uralkodósz, királyusz. – kezdett el a tribünön ülő párhoz sétálni a Kobold.

Néhány hátsó sorban ülő íródeák elnevette magát.

Mákony lassan hozzákezdett terve megvalósításához. Azt leste, mikor ül el az örök figyelme annyira, hogy megkötött kezeivel ügyeskedve a gyűrűt az ujjáról a földre ejtse.

Akkor most az esküsz következék! – kiáltott a kobold.

Mákony ez idő alatt a gyűrűt lábával igyekezett az élére állítani. A cipőjét nézte, de a művelet sehogy sem akart sikerülni. A királynő gyorsan befejezte az eskü elmondását, és már a királyon volt a sor. A Kobold után ismételte az eskü szövegét, és igyekezett magas hangjával minél fenségesebben szónokolni.

- Esküszöm, hogy hatalmas király leszek! - kiabált Perdito.

Akkor a koronát! – harsogott a Kobold.

Leendő Perdito és Perdita király és királyném, foglalják el helyüket a trónzaton! Kérem a tömeget, tapsoljanak! – a tömeg langyos tapsikolásba kezdett.

Elérkezett a kritikus pillanat. Mákony igyekezett az előre megtervezett mozdulatait a lehető legtökéletesebben végrehajtani. A Kobold beszélt, és kezével a párnáról a koronát az ég felé emelte.

- E koronávalusz, most a leendő Királyuszt mindjárt megkoronázum! - emelte a kobold a koronát Perdito ölét.

- Csak szeretném! – hallatszott Mákony csatakiáltása, és nagy lendületet véve, a gyűrűn, mintha az egy korcsolya lenne, hol egyik, hol másik lábával egyensúlyozva villámgyorsan megindult a király és a királyné felé. A soktól az őrség megdermedt: Minden egy másodperc törtrésze alatt játszódott le.

Mákony egy hajtúvel tört Perdito életére.

- Állj! – lépett be a csodabuzogánnyal a kezében Csavarfej a trónterembe. Mákony odanézett, kibillent egyensúlyából, leesett a gyűrű-korcsolyáról, egyenesen rázuhant a királyra, aki kiborult a trónról, Mákony pedig a helyére, a trónra huppant.

A kobold leengedte a kezét, és a koronát egyenesen Mákony fejére helyezte.

Mindez néhány másodperc alatt történt. A tömeg egyik csodálatból a másikba ocsúdott. Az őrség lélegzet-visszafojtva várt.

- Én vagyok a királynő? – kérdezte Mákony lelkesen.

- Nem, ez lehetetlen! – kiabált Perdito. - Mi ez? Mit akarsz te a koronával?

Hát, nemtudom érvényes-e. – értetlenkedett az udvari Kobold. Talán nem. Nem tette le az esküt. – tanácstalanodott el mindjárt.

- Uram! Ne támadja meg a yetiket! – kiabált bele a jelentbe Csavarfej, mit sem értve az egészből.

- Nála van a híres pluto-platónium buzogány uram! – szólt oda az udvari tudós Perditónak.

- Add ide nekem te szolgál! Te fatty! – Perdito és Csavarfej dulakodni kezdtek, lökdösték egymást. Csavarfej nem akarta megütni az uraságot, aki pedig ki akarta csavarni a fiú kezéből a buzogányt. Eközben az őrség Mákony nyomába vetette magát, aki meg a koronával a fején kiszaladt a trónteremből.

Csavarfejnek nem volt mersze megölni a zsarnokot. Perdito viszont vérmesen, mintha az életéért harcolna, ütlegelte a fiút, aki elejtette a yeti-buzogányt.

- Most vége, szolgál! Enyém a titkos anyag, és ezzel enyém a hatalom!

A király megfogta a buzogányt. Csavarfej lihegve feküdt a földön.

- Véged, szolgál! – a főúr Csavarfej felé fordult, és hatalmas csatakiáltással a fiú fölé emelte a buzogányt.

- Hát maga is meg tudja emelni? – kérdezte Csavarfej reménytelenül.

- Már miért ne tudnám, te koldus! – kiabált Perdito, s már a csapáshoz készült, amikor a lábujjaitól a füle hegyéig egyszeriben kővé változott. A lendülete oly hatalmas volt, hogy a kővé dermedt uraság Csavarfej felé zuhant, és csak a szinte semmiből előtermett Tizedes volt az, aki ki tudta húzni a fiút a felé zuhanó kőtömeg alól.

A kővé dermedt Perdito darabokra tört. A szilánkok a szélrózsa minden irányába hatalmas zajjal robbantak szét, a tömeg sikongatva bújkált a repülő törmelékdarabok elől a padok alá.

- Tizedes! – nézett Csavarfej barátjára.

- Királyom! – válaszolt a yeti boldogan.

A yeti karjaiban fekvő Csavarfej elájult.

*

A fiú lassan tért magához. Mákony öntött egy vödör vizet Csavarfejre.

- Királyom! Ébresztő! – kiabált vele Mákony. A fiú lassan magához tért, és elkezdte összefűzni az események képkockáit.

- Mákony! - Szólt halkán, és ölelte magához a lányt. – Mákony! Sikerült! Megcsináltuk!

A fiú körbenézett. A törp-őrök láncra verve vitték éppen el Perditát a börtön felé, amelynek órákkal korábban ők voltak a foglyai.

- Szeretlek Mákony. – Csavarfej most nem habozott. Nem tétovázott. Egész testében, tiszta szívből érezte: nagyon szerelmes.

- Szeretlek Csavarfej. – a lány csak suttogott, és megcsókolták egymást.

A tömeg is magához tért, tapsoltak, és éljeneztek. A tizedes vezényszavakat diktált a törpkatonáknak, akiknek a vezényletét ő maga vette kézbe.

- Mi történt Tizedes? – nézett fel Csavarfej a yetire egy csók után.

- Uram, a buzogány megölte a zsarnokot, majd Ön elájult. Ezalatt Mákony kisasszony a koronával a fején a kertbe rohant, és tudtán kívül becsalogatta a törp-őrséget a mi yeti különítményünk állította csapdába. Jelentem, a törpök azonnal megadták magukat, s a parancsnokuk esküt fogadott nekem. Ön pedig most fogadja el az enyémet. Az én eskümet.

- Na de miért, Tizedes? Én nem vagyok király!

- De igen uram! A buzogány szerint Ön az egyetlen, aki alkalmas arra, hogy ezen a földön, a birodalom királya legyen.

- Minden férfi mögött egy nő áll, tizedes. – mosolyodott el Mákony.

- Igen asszonyom, Ön a királynő.

- Uram, itt minden adott a koronázáshoz! Van tömeg, szolgálók, és korona. Jut eszembe! Megnéztem a koronát, és nem plató-platónium. Igazából, csak egyszerű vas.

- Akkor vaskoronánk lesz. – nézett Mákonyra Csavarfej.

- Azért a buzogányod se felejtse! – kacérkodott a lány.

Még ott, aznap megesküdtek. A Kobold esküvői szertartást rendezett számukra. Csavarfej Mákony ujjára húzta az ezüstgyűrűt. A yetik díszsorfalat álltak, a tömeg éljenzett, és mindenki az ifjú párt élte.

A koronázó-szertartást a Tizedes végezte. Lassan, és tiszteletreméltóan Csavarfej kezébe adta a buzogányt, majd karácsony napján a vaskoronával őt királlyá, Mákonyt pedig királynővé koronázta.

Az új királyi pár első rendelkezése a tizenkilences kerület felosztása, a szögesdrótok elbontatása, és a savtócsák eltüntetése volt.

Tán még máig is élnek a szerelemben, ha azóta meg nem haltak.

